

У Х В А Л А

**ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою товариства з обмеженою відповідальністю „ОПТИМУС ПЛЮС“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 52 Закону України „Про банки і банківську діяльність“

м. К и ї в
15 січня 2019 року
№ 3-1(І)/2019

Справа № 3-422/2018(6912/18)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гультая Михайла Мирославовича – головуючого, доповідача,
Головатого Сергія Петровича,
Колісника Віктора Павловича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою товариства з обмеженою відповідальністю „ОПТИМУС ПЛЮС“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 52 Закону України „Про банки і банківську діяльність“ від 7 грудня 2000 року № 2121–III (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 5–6, ст. 30) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Гультая М.М. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

установила:

1. Товариство з обмеженою відповідальністю „ОПТИМУС ПЛЮС“ (далі – Товариство) звернулося до Конституційного Суду України з конституційною скаргою щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 52 Закону України „Про банки і банківську діяльність“ від 7 грудня 2000 року № 2121–III зі змінами (далі – Закон).

Автор клопотання зазначає, що оспорюваними положеннями Закону встановлено „обов’язок Національного банку України надсилати рішення Національного банку України про визначення особи пов’язаною з банком виключно банку і визначає момент набуття особою, якій не надсилається таке рішення, статусу пов’язані з банком особи“.

Вказані положення, на думку Товариства, не відповідають частині першій статті 8 та частині першій статті 57 Конституції України.

Зі змісту конституційної скарги та доданих до неї матеріалів вбачається, що Товариство звернулося до господарського суду міста Києва з позовом до публічного акціонерного товариства комерційний банк „ПРИВАТБАНК“ (далі – Банк) щодо зобов’язання зарахувати (повернути) безпідставно списані з його рахунків грошові кошти та про стягнення пені у розмірі 113 204,19 гривень. На обґрунтування позовних вимог Товариство посилається на те, що не надавало розпорядження на списання відповідної суми грошових коштів та не набуло статусу пов’язаної з Банком особи, що також унеможливило списання зазначених грошових коштів з його поточних та депозитних рахунків на підставі статті 52 Закону.

Рішенням господарського суду міста Києва від 11 жовтня 2017 року у задоволенні позову Товариства відмовлено повністю.

Не погоджуючись із вказаним судовим рішенням, Товариство звернулося з апеляційною скаргою до Київського апеляційного господарського суду; постановою від 18 червня 2018 року апеляційну скаргу

Товариства залишено без задоволення, а рішення господарського суду міста Києва від 11 жовтня 2017 року – без змін.

Постановою Верховного Суду від 9 жовтня 2018 року касаційну скаргу Товариства задоволено частково, постанову Київського апеляційного господарського суду від 18 червня 2018 року та рішення господарського суду міста Києва від 11 жовтня 2017 року скасовано; справу направлено на новий розгляд до господарського суду міста Києва.

Автор клопотання також наголошує на тому, що у Законі України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“ не наведено визначення терміна „пов’язані з банком особи“, а стаття 52 Закону містить перелік груп „фізичних та/або юридичних осіб, які є пов’язаними з банком за відповідною ознакою, і які ідентифікуються як пов’язані з банком особи самим банком шляхом подання інформації Національному банку України або можуть набути статус пов’язаної з банком особи в порядку, визначеному цією статтею, у наслідок рішення Національного банку України“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб’єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); суб’єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56).

Конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, та якщо: 1) вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду); 2) з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (частина перша статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“).

Товариство вказує, що долучена до конституційної скарги постанова Верховного Суду від 9 жовтня 2018 року є остаточним судовим рішенням у його справі. Цією постановою касаційну скаргу Товариства задоволено частково, постанову Київського апеляційного господарського суду від 18 червня 2018 року та рішення господарського суду міста Києва від 11 жовтня 2017 року скасовано повністю; справу направлено на новий розгляд до господарського суду міста Києва. Тому постанова Верховного Суду від 9 жовтня 2018 року не може вважатися остаточним судовим рішенням у справі Товариства.

Отже, Товариство не дотримало вимог частини першої статті 55 та абзацу першого частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86

Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою товариства з обмеженою відповідальністю „ОПТИМУС ПЛЮС“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 52 Закону України „Про банки і банківську діяльність“ від 7 грудня 2000 року № 2121–III зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**